

Елисавета Багряна
Слънце над Босфора

Не е ни приказка, ни сън това,
че ти осъмна днес пред този древен град,
бил векове прицел за нашите царе.

Не е ни приказка, ни сън това,
че тук, пред тези кули, бойници, стени,
ечал е пристъпът на нашите деди...

И днес блестят водите на Босфора,
вгълбили в себе си бездънното небе,
с това безумно разкалено, южно слънце.

Все тъй гора от мачти се люлее,
прелитат посребрени облаци от чайки,
трептят начупени, стоцветни отражения

и зеленеят пищно бреговете,
където се кръстосват климати и флори
като стремежите на толкова народи...

Но днес по този бряг се скиташ ти –
покрусена потомка на онези воители, –
дошла като случаен гост и пътник тук.

По теб не бляска шлем, ни щит, ни меч,
не те гори завоевателски пожар,
не дириш тук възмездие, ни власт, ни слава.

Ти носиш само оня порив скрит,
що някога е гонил твоего храбро племе
безспир, надлъж и шир по младата земя.

Ти носиш тази жажда на очите
за нови ширини, простори, кръгозори,
за нови, нови небеса, звезди, слънца.

Ти носиш и това сърце, що бие
пред куполите царствени на този град,
пред тези дивни брегове, това море –

но свързано като с магия там е –

там, в оня край, където пръв път е забило
и пак в чиято пръст да се стопи ще иде.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11751>]